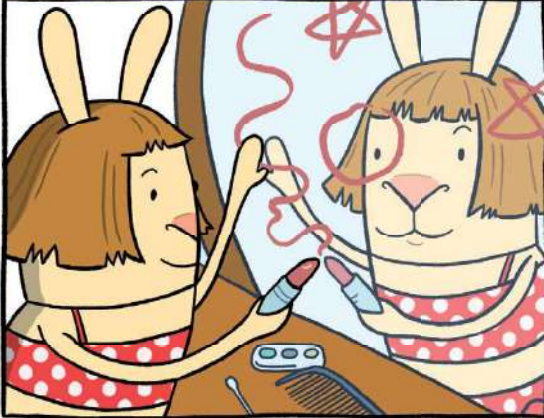

Eram o fetiță ca toate fetițele.
Mă jucam cu lucrurile mamei.

Mă uitam la TV cu Ashley, fratele meu mai mare,
și cu Sarah, sora mea mai mare.

Tata mă plimba cu bicicleta lui.

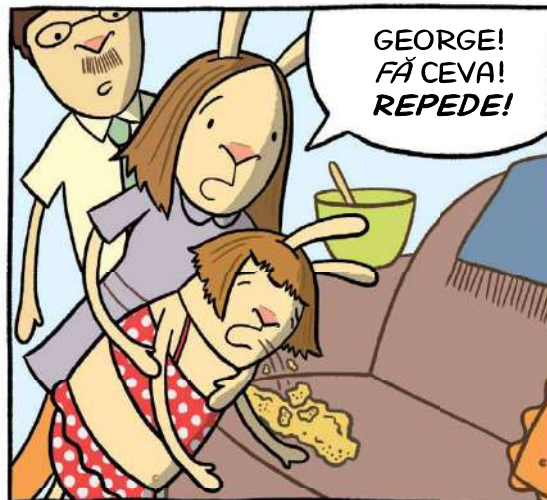
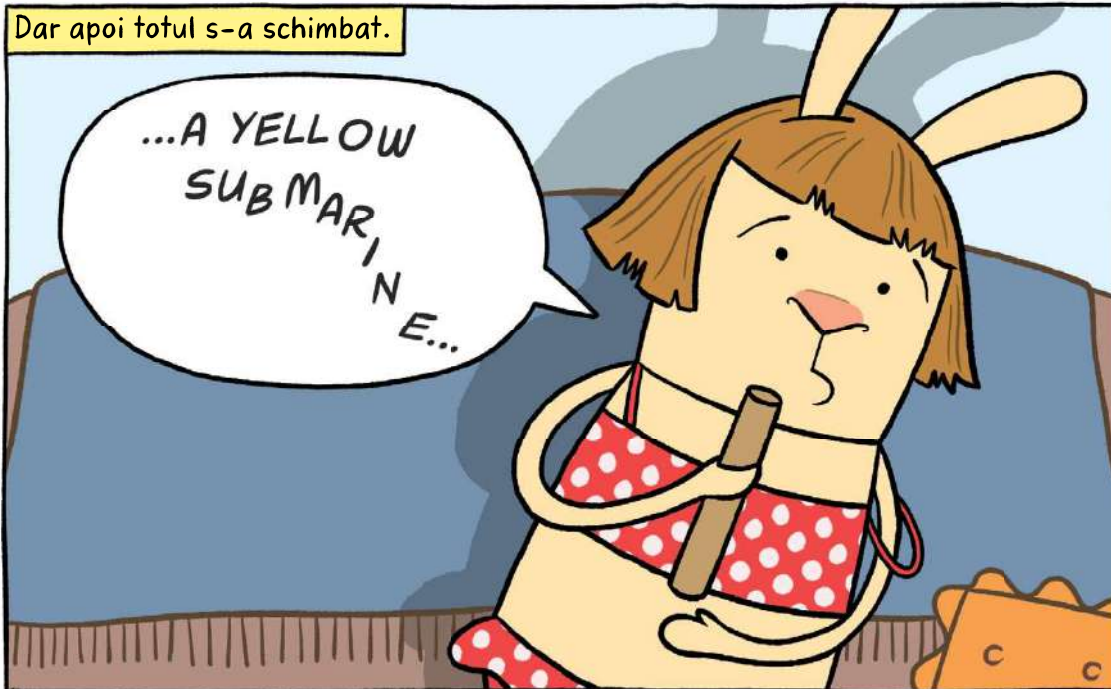
Căutam omizi cu prietena mea Emma.

Și cântam.

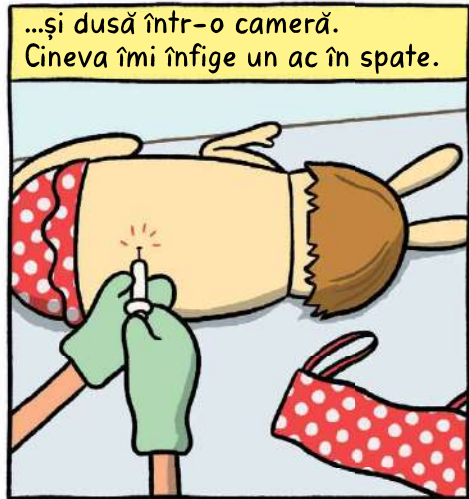
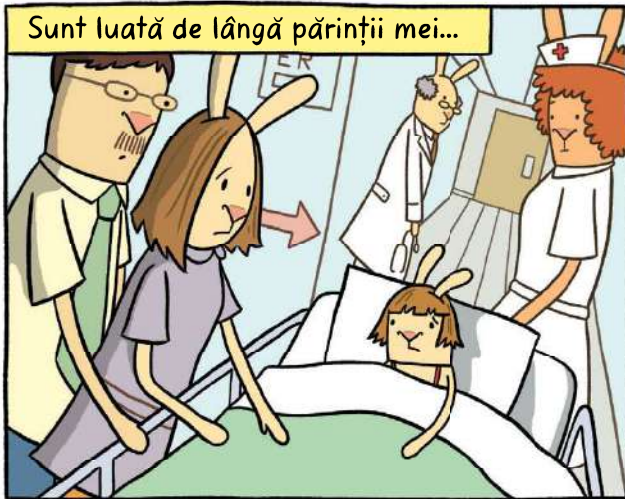

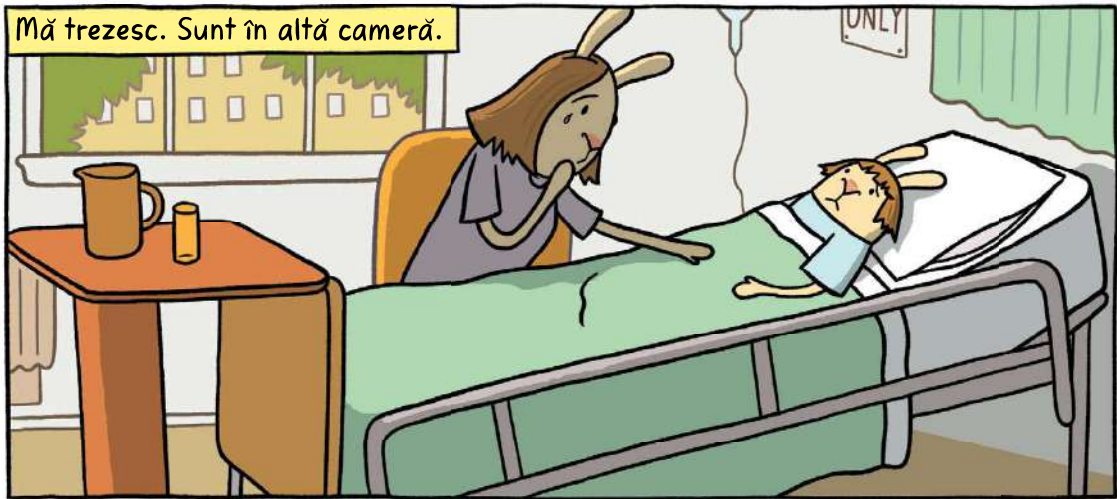
Dar apoi totul s-a schimbat.

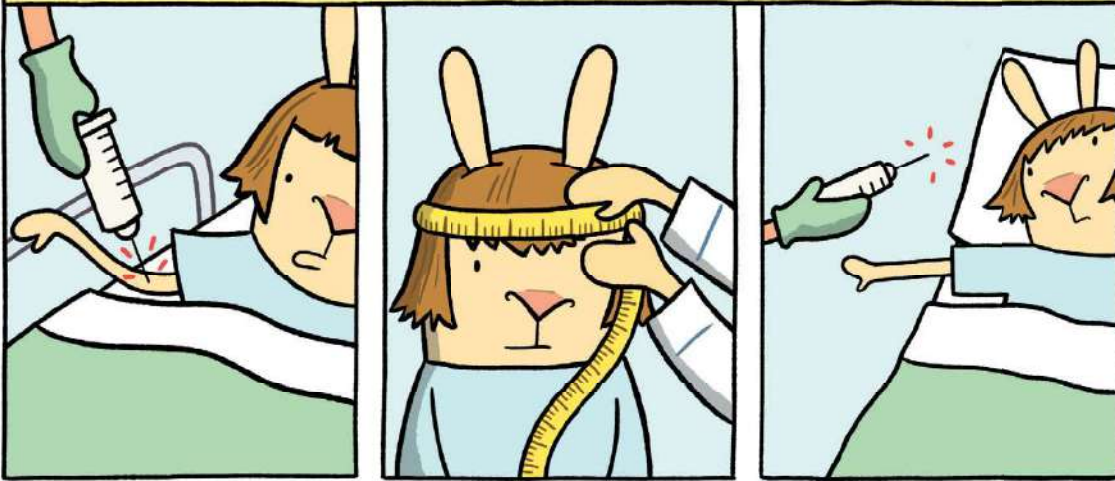
Părinții gonesc cu mine spre spital.

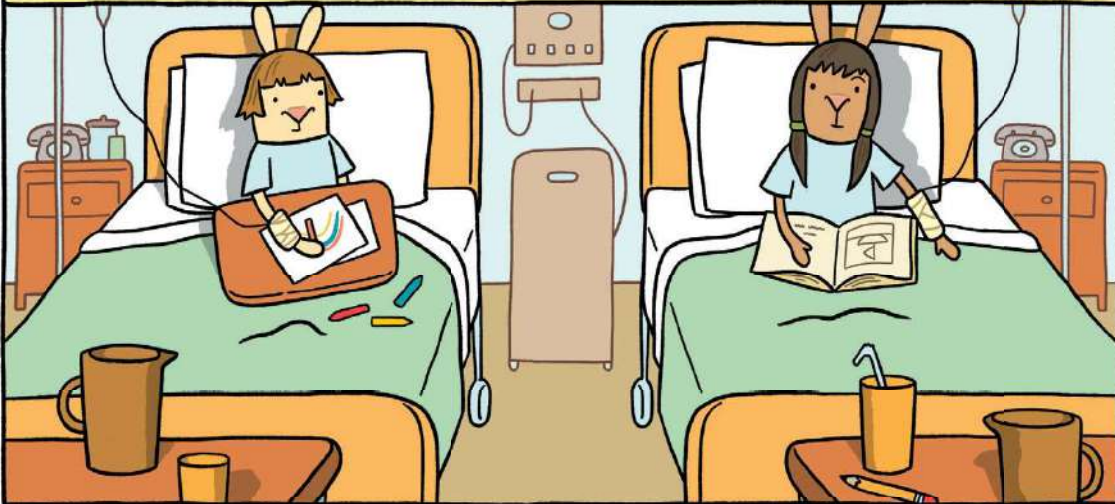

Măsuratul și injecțiile nu se mai termină! Cred că o să stau o vreme aici.

Dar, după multe zile de tratament, mă simt destul de bine cât să am voie să stau în salon cu alt copil.

Ceva e diferit, totuși. Dar ce?
Nu-mi dau seama.

În primul rând, eu de ce nu primesc deloc
înghețată? Cealaltă fată primește mereu!

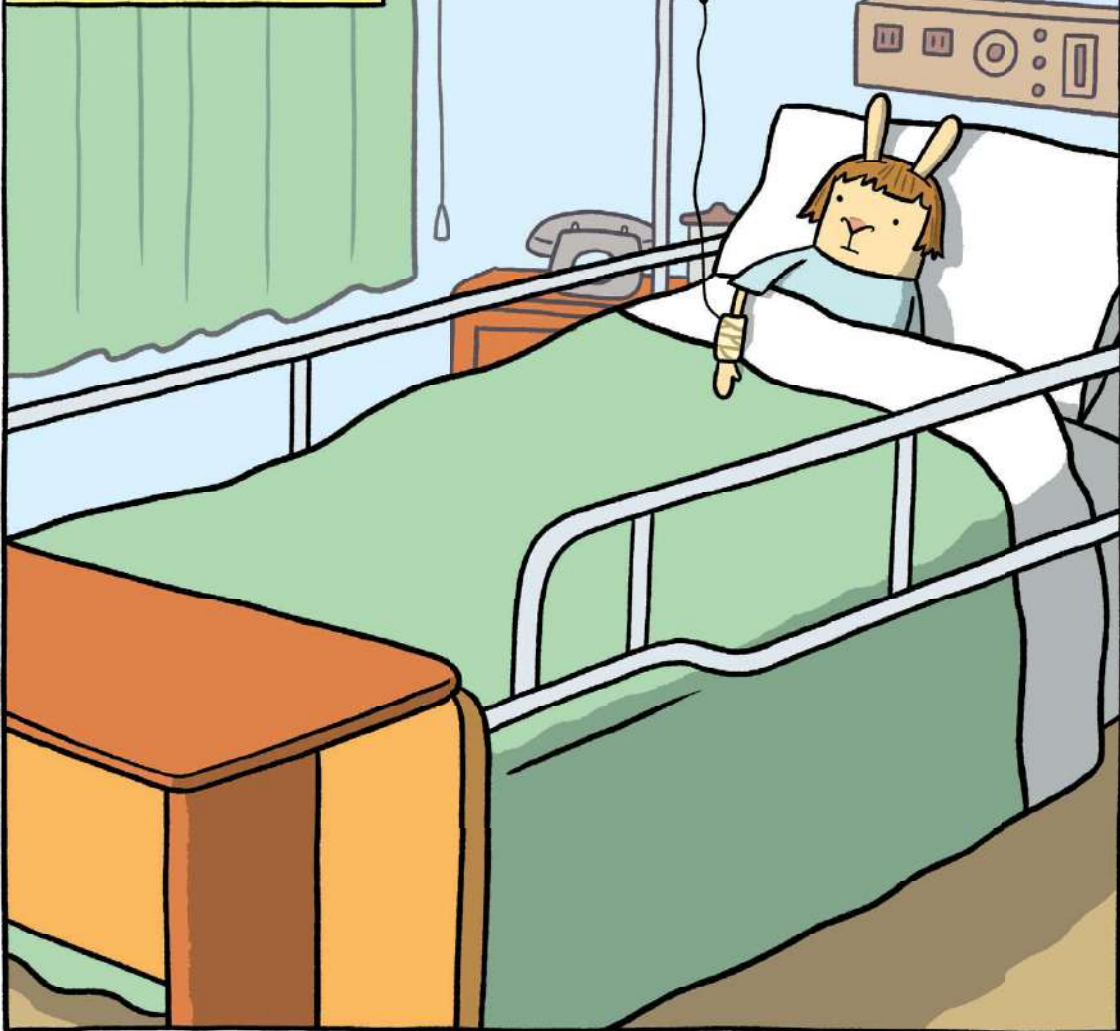
De ce Ashley și Sarah nu pot veni în salonul meu să vorbim?

Și cum de nu mai înțeleg nimic când mă uit la TV?

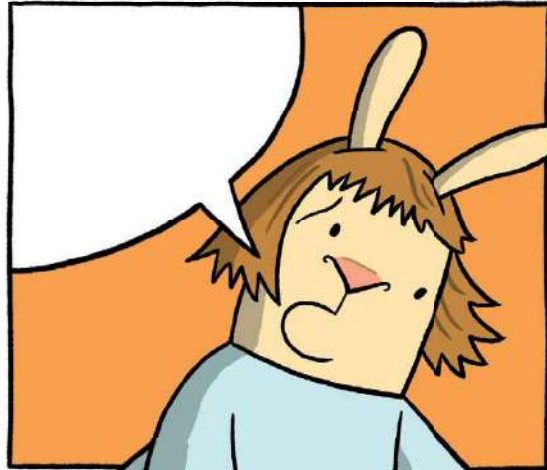
Tot timpul e așa de... liniște.

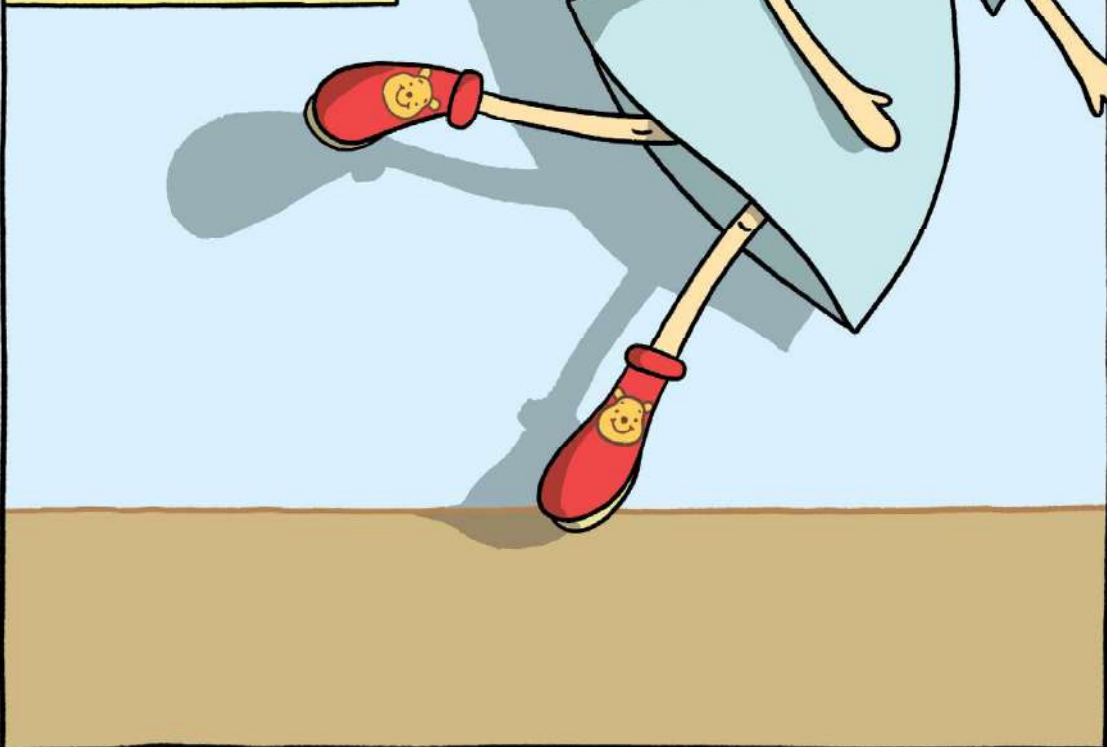
Dar nu e totul chiar atât de rău. Primesc super cadouri!

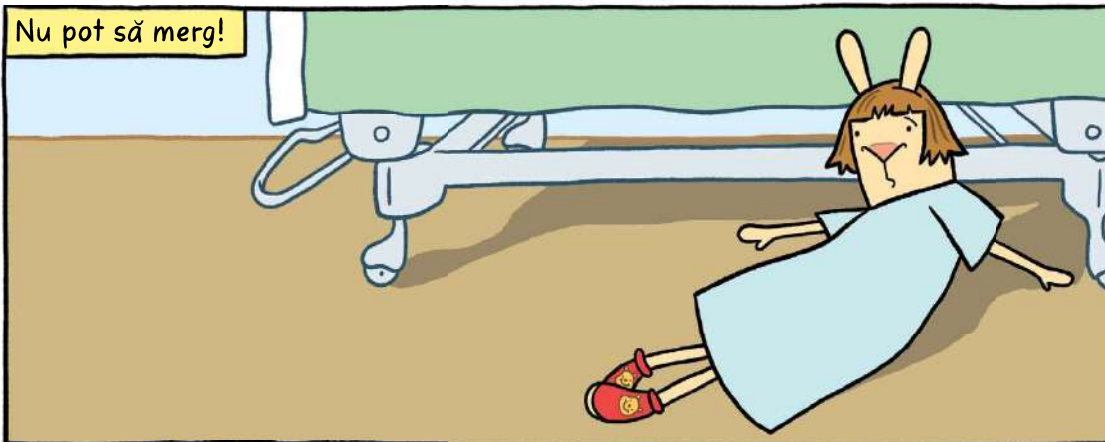
Și mă simt mai bine. Îmi pun papucii primiți cadou. E vremea să mă ridic din pat!

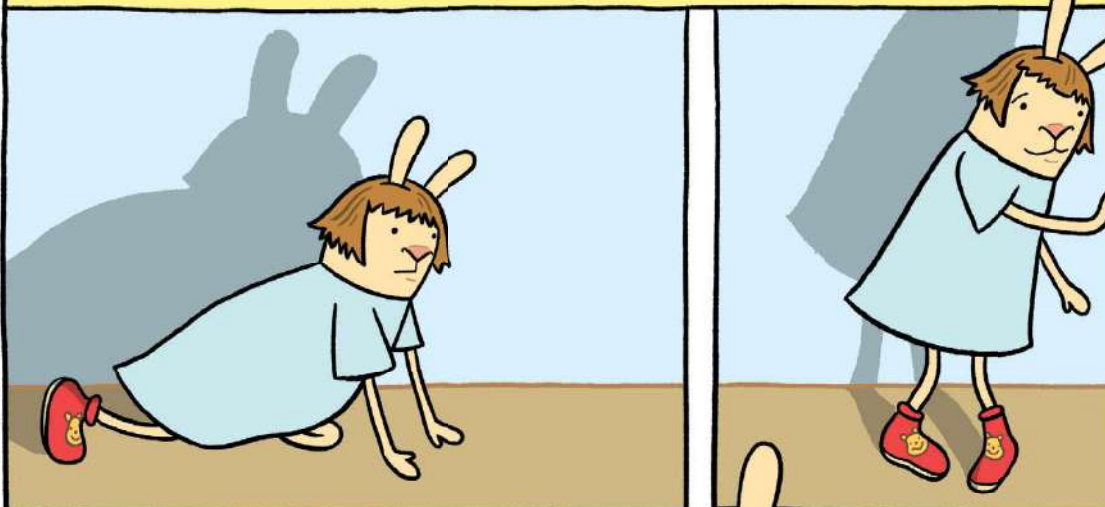
Dar nu mă țin picioarele...

Nu pot să merg!

Dar pot să merg de-a bușilea. După câteva zile, reușesc să-mi mențin echilibrul.

Mă simt mult mai bine!

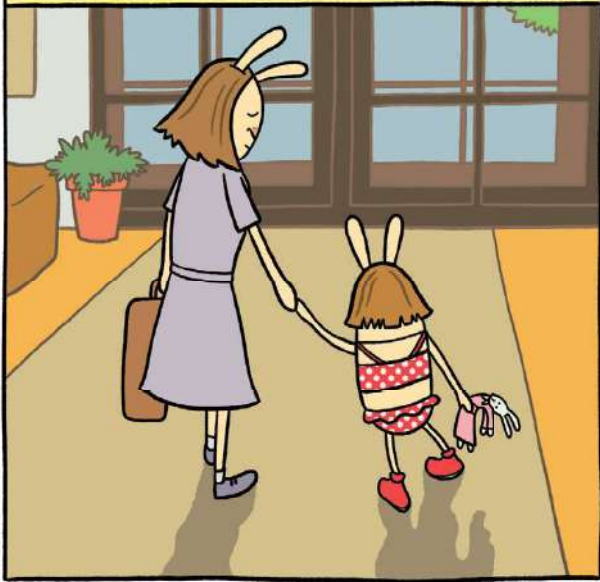

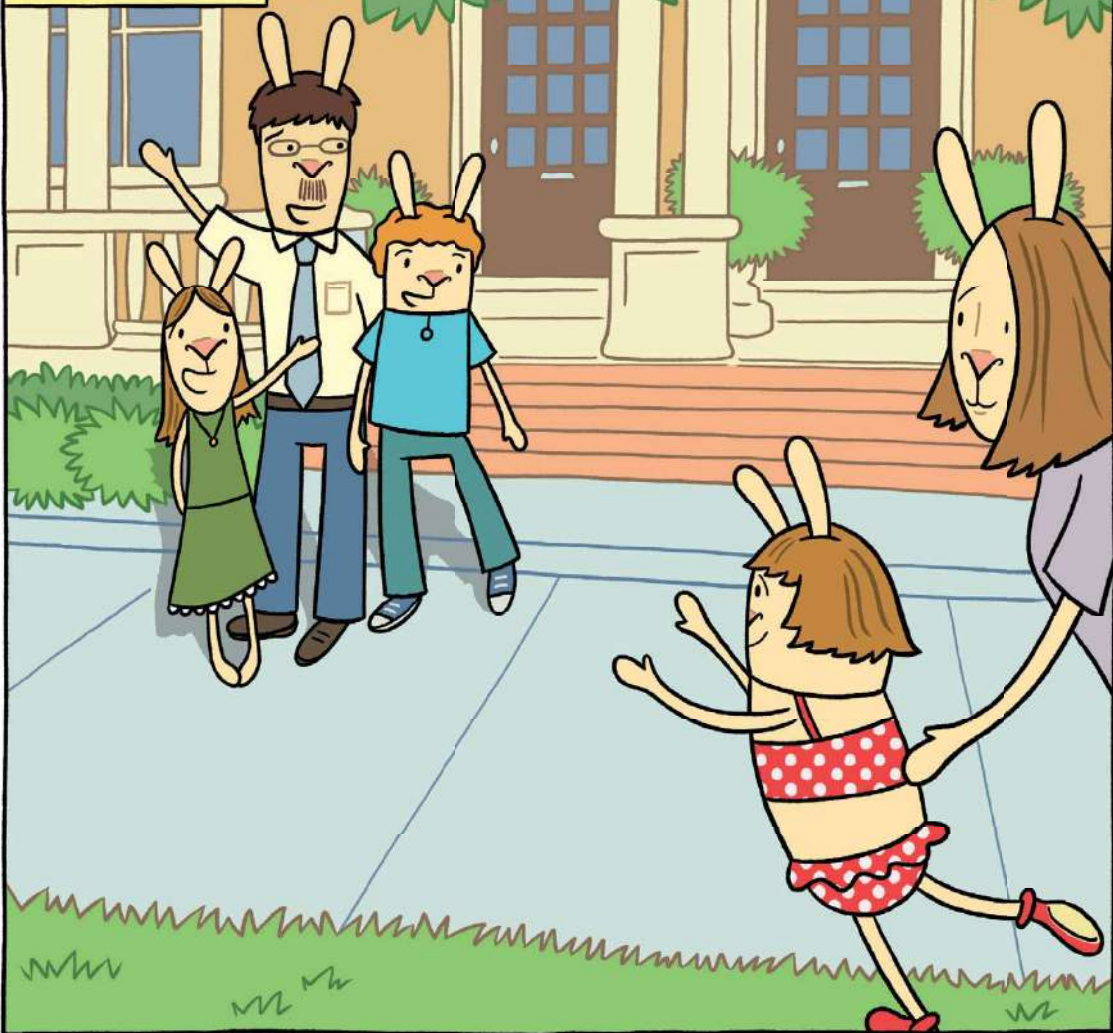
Cred că m-am făcut bine de tot!

În sfârșit – în sfârșit! – pot să plec din spital...

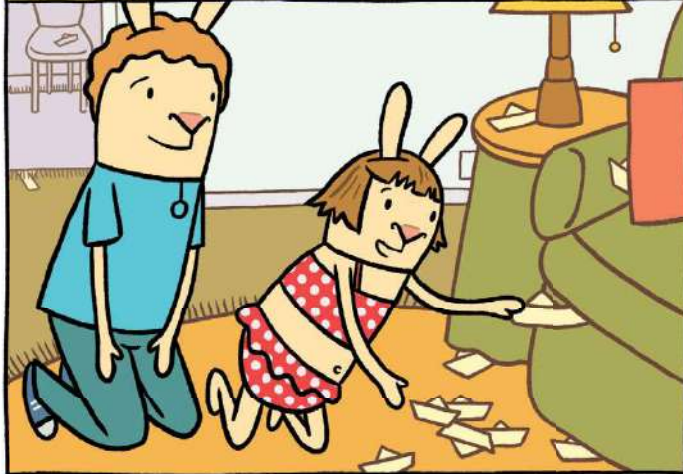
...și să merg acasă.

Minunea minunilor, frații mei sunt drăguți cu mine!

Ashley a făcut sute de bărcuțe de hârtie pentru mine și le-a ascuns prin casă...

... și în fiecare e câte o surpriză.

Iar Sarah stă seara lângă patul meu...

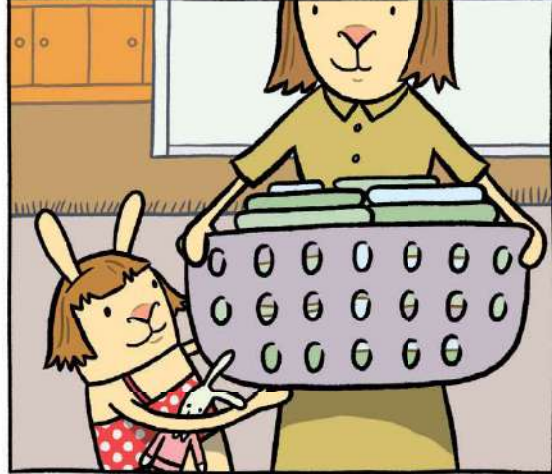
... până adorm.

În fiecare dimineață mă trezesc veselă și bucuroasă că sunt acasă.

Mă țin peste tot după mama, tot timpul.

Dar dintr-odată o pierd.

